

Sygn. akt I C 1026/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daria Ratymirska

Protokolant: Daria Paliwoda

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 sierpnia 2015 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa D. R.

przeciwko (...) S.A. w K.

o zapłatę kwoty 8.990 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w K. na rzecz powódki D. R. kwotę 7.909,34 zł (siedem tysięcy dziewięćset dziewięć złotych 34/100) z odsetkami ustawowymi od dnia 15 lutego 2014 roku do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w dalszej części;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 283,30 zł, tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 608,18 zł, tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego;

V. poleca ściągnąć z roszczenia zasądzonego na rzecz powódki w pkt I niniejszego wyroku kwotę 67,57 zł, na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku, tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu tymczasowo przez Skarb Państwa na wynagrodzenie biegłego.

Sygn. akt I C 1026/14

UZASADNIENIE

Powódka D. R. wniosła pozew przeciwko (...) S.A. w K. o zapłatę kwoty 7590 z ustawowymi odsetkami od dnia 19 stycznia 2014r. do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe powódki marki S. (...), powstałą na skutek zatankowania bliżej nieokreśloną substancją na stacji paliw, będącej własnością strony pozwanej, przy ul. (...) w K., w dniu 15 stycznia 2014r., oraz kwoty 1400 zł, tytułem odszkodowania w związku z wynajęciem pojazdu zastępczego w okresie 18.01. do 21.03.2014r., tj. 50 dni po 25 zł.

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa. Potwierdziła fakt powstania szkody w pojeździe powódki na skutek tankowania paliwa na stacji paliw, należącej do (...) S.A. w dniu 15 stycznia 2014r. Wskazała, że w piśmie z dnia 25 lutego 2014r. poinformowała powódkę o uznaniu swojej odpowiedzialności cywilnej za powstałą szkodę oraz o konieczności jej zgłoszenia w (...) S.A. w W.. Zarazem pozwana wniosła o zawiadomienie wym. zakładu ubezpieczeń i wezwanie do wzięcia udziału w sprawie. Ponadto, pozwana zakwestionowała wysokość szkody, zarzuciła, że powódka nie udowodniła dochodzonej przez siebie kwoty, nie wykazała rzeczywistego poniesienia tych kosztów, nie przedstawiła dowodów płatności za wynajęty samochód, nie udowodniła, że zakres naprawy, wynikający z

przedłożonego kosztorysu, jest niezbędny i konieczny do przywrócenia stanu poprzedniego jej samochodu oraz, że jest on bezpośrednio związany z uszkodzeniami, doznanymi w okolicznościach przez nią podawanych.

Na rozprawie w dniu 17 lipca 2014r. powódka wyjaśniła, że zawodowo koordynuje pracę pielęgniarek na terenie K. i okolic, w tym celu korzysta z samochodu, dlatego wynajęcie pojazdu zastępczego było konieczne, a, żeby zminimalizować koszty, wypożyczyła auto od syna i synowej, mając świadomość, że autokomis (...) w K. wynajmuje samochody niskiej klasy za 100 zł za dobę. Wyjaśniła, że wybrała tani warsztat, w celu dokonania naprawy samochodu, oraz pożyczyła samochód od synowej, żeby zminimalizować koszty. Wyjaśniła nadto, że o ubezpieczeniu i numerze polisy dowiedziała się z pisma pozwanej już po wniesieniu pozwu do Sądu.

Pomimo doręczenia pozwu, Towarzystwo (...) S.A. nie zgłosiło się w charakterze interwenienta ubocznego i nie złożyło odpowiedzi na pozew (art. 84 kpc).

Stan faktyczny:

W dniu 15 stycznia 2014r. powódka zatankowała swój pojazd marki S. (...), bliżej nieokreśloną substancją na stacji paliw, będącej własnością strony pozwanej, przy ul. (...) w K.. W toku postępowania, we wrześniu 2014r., powódka otrzymała od ubezpieczyciela pozwanego (...) S.A. kwotę 800 zł, tytułem odszkodowania. Bezsporne.

Sąd ustalił:

Zatankowana substancja (szlam, pozostały w zbiornikach stacji po ich czyszczeniu w dniach poprzednich) spowodowała uszkodzenie samochodu powódki, w tym silnika, który w konsekwencji nie nadawał się do użytku. Uległy zanieczyszczeniu następujące elementy układu zasilania paliwem: zbiornik paliwa, pompa paliwa, filtr paliwa, wtryskiwacze 4 szt., listwa wtryskowa, świece zapłonowe, przewody paliwowe. Elementy te wymagały wymiany na nowe, bowiem próby czyszczenia elementów układu zasilania paliwem są nieskuteczne. Koszt naprawy wyniósł 7309,34 zł.

Dowód:

opinia biegłego sądowego z zakresu techniki pojazdów samochodowych, kalkulacji warsztatowej analizy rachunków, kosztorysów oraz wyceny wartości samochodów J. Z. (k-85-89, 115).

Powódka zleciła naprawę samochodu w niezbędnym zakresie, ponosząc koszty m.in. czyszczenia wtryskiwaczy, zbiornika, układu paliw, wymiany filtra paliwa, zakupu benzyny, niezbędnej do czyszczenia układu oraz wymiany wtryskiwaczy paliwa. W tym czasie, od 18 stycznia do 21 marca 2014r. powódka korzystała z samochodu zastępczego marki S. (...), wynajętego od syna M. R.. Strony umowy ustaliły wysokość stawki dziennej za wynajem w kwocie 25 zł. Powódka wykorzystywała wynajęty samochód m.in. na dojazdy w związku z działalnością zawodową, polegającą na koordynowaniu pracy pielęgniarek na terenie powiatu (...).

Dowód:

faktury (k-4, 60); paragony fiskalne dot. zakupu benzyny (k-3); umowy najmu samochodu (k-6,7); zeznania powódki (k-61-62).

Powódka niezwłocznie poinformowała o szkodzie kierownika stacji paliw. Następnie pismem z dnia 13 lutego 2014r. wezwała stronę pozwaną do zwrotu poniesionych dotychczas kosztów naprawy samochodu oraz zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego, dołączając kopię faktury za wykonane usługi serwisowe, kopię kosztorysu naprawy i kopię umowy najmu pojazdu zastępczego.

Dowód:

pismo powódki z dnia 13.02.2014r. (k-5); kosztorys (k-8); zeznania powódki (k-61-62).

Pismem, nadanym pocztą w dniu 14 marca 2014r., tj. już po wniesieniu pozwu w niniejszej sprawie, strona pozwana potwierdziła fakt powstania szkody w pojeździe powódki w dniu 15 stycznia 2014r., na skutek tankowania paliwa na stacji paliw pozwanej, uznając swoją odpowiedzialność za powstałą szkodę. Zarazem pozwana poinformowała powódkę, że posiada ubezpieczenie w zakresie odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A., podając numer polisy i pouczając powódkę o konieczności zgłoszenia szkody do zakładu ubezpieczeń.

Dowód:

pismo pozwanej z dnia 25.02.2014r. (k-33, 46 i 47)

Sąd zważył, co następuje:

Kwestia odpowiedzialności za szkodę powódki nie była sporna. Strona pozwana, odpowiedzialna za szkodę, zobowiązana jest zwrócić poszkodowanej powódce wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia poprzedniego stanu uszkodzonego pojazdu. Przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu poprzedniego polega na doprowadzeniu do takiego stanu używalności i jakości, jaki istniał przed wypadkiem. Jeżeli wymaga to użycia nowych części i materiałów, wydatki poniesione z tego tytułu powinny być uznane jako koszty naprawienia szkody. Odszkodowanie obejmuje koszty zakupu niezbędnych nowych części i innych materiałów pod warunkiem ich konieczności i niezbędności pod względem technicznym, bezpieczeństwa oraz estetyki i trwałości części zamiennych (por. postanowienie SN z dnia 24.02.2006r., III CZP 91/05, LEX nr 180669). O przywróceniu do stanu poprzedniego można mówić, gdy stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem odpowiada stanowi samochodu sprzed wypadku, biorąc pod uwagę zarówno stan techniczny, jak i trwałość i wygląd wsteczny (por. wyrok SN z dnia 3.02.1971r., III CRN 450/70, OSNC 1971/11/205; wyrok SN z dnia 5.11.1980r., III CRN 223/80, OSNC 1981/10/186). Odszkodowanie obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki.

W niniejszej sprawie, jak ustalono na podstawie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki pojazdów samochodowych, kalkulacji warsztatowej analizy rachunków, kosztorysów oraz wyceny wartości samochodów J. Z. (k-85-89, 115), zatankowana substancja (szlam, pozostały w zbiornikach stacji po ich czyszczeniu w dniach poprzednich) spowodowała uszkodzenie samochodu powódki, w tym silnika, który w konsekwencji nie nadawał się do użytku. Elementy układu zasilania paliwem, które uległy zanieczyszczeniu, wymagały wymiany na nowe, bowiem próby czyszczenia elementów układu zasilania paliwem są nieskuteczne. Koszt naprawy, oszacowany przez biegłego, wyniósł 7309,34 zł. Zdaniem biegłego, wymienione uszkodzenia elementów pojazdu są typowe dla zdarzenia, polegającego na zatankowaniu do pojazdu silnie zanieczyszczonego paliwa, są powtarzalne praktycznie w każdym samochodzie, co wynika z praktyki warsztatowej biegłego. Naprawa tych elementów, polegająca na ich czyszczeniu jest nieskuteczna, a dla prawidłowej pracy pojazdu konieczna jest ich wymiana na pełnosprawne (k-115). W tych okolicznościach polemika pozwanej z fachową opinią niezależnego biegłego, oparta jedynie na zarzucie braku przeprowadzenia oględzin konkretnego samochodu, jako nieuprawniona i nie poparta wiadomościami specjalnymi, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zakres naprawy, wynikający z opinii biegłego, jest niezbędny i konieczny do przywrócenia stanu poprzedniego samochodu powódki i jest bezpośrednio związany z uszkodzeniami, powstałymi na skutek zatankowania samochodu w dniu 15 stycznia 2014r. na stacji paliw pozwanego.

Sąd oddalił wniosek pozwanej o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka G. S. (k-25v.), bowiem pozwana nie wskazała, jakie fakty – sporne i istotne dla rozstrzygnięcia sprawy – miały być udowodnione za pomocą tego dowodu. Okoliczność „uszkodzenia pojazdu powódki” była bezsporna. Nieistotna i nieprecyzyjna była natomiast wskazana przez pozwaną okoliczność „braku prawidłowego udokumentowania wysokości szkody”, którą miałby potwierdzić wym. Świadek, przy czym nie wiadomo, jakie skutki prawne pozwana z faktu tego wywodziła, skoro w toku postępowania przeprowadzono dowód z opinii biegłego specjalisty. Ponadto, wskazanie powódce ubezpieczyciela nastąpiło już po wniesieniu pozwu, co zostało dostatecznie wyjaśnione na rozprawie. Poza sporem było, że pismo,

zawierające informację w tym zakresie, zostało nadane pocztą przez pozwaną dopiero w dniu 14 marca 2014r. (k-33, 46 i 47).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 435 § 1 kc w zw. z art. 361 § 1 i 2 kc, art. 363 § 1 i 2 kc, zasądono od pozwanego na rzecz powoda kwotę 7.309,34 zł, tytułem odszkodowania, którego wysokość ustalono w oparciu o w.w. opinię biegłego, przy uwzględnieniu kosztów i zakresu koniecznej naprawy. Dalej idące powództwo w tym zakresie, oparte na prywatnym kosztorysie powódki, podlegało oddaleniu.

Powódce przysługuje ponadto od pozwanej, jako sprawcy szkody, zwrot kosztów najmu samochodu zastępczego w pełnej wysokości (art. 361 § 2 k.c.). Są to wydatki, poniesione w następstwie zdarzenia szkodzącego, które by nie powstały bez tego zdarzenia, prowadzące do powypadkowego zmniejszenia majątku poszkodowanego, czyli straty. Tak samo, jak poszkodowanej przysługiwał wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzyła ona dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu, mogła ona wybrać podmiot, oferujący wypożyczenie auta zastępczego. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 r. (sygn. akt I CKN 1466/99, OSNC 2003, nr 5, poz. 64) stwierdzono, że co do zasady nabywający autoryzowane części samochodowe potrzebne do naprawy uszkodzonego w wypadku pojazdu - nie ma obowiązku poszukiwać sprzedawcy, oferującego je najtaniej. Także więc w zakresie wynajmu pojazdu zastępczego, powódka nie miała obowiązku poszukiwać podmiotu, oferującego najniższe stawki, chociaż, jak sama przyznała, wynajęła samochód od syna, aby zminimalizować szkodę i wydatki, które musiała pokrywać w związku z jej likwidacją. Wystarczy, aby stawki najmu pojazdu nie odbiegały rażąco od średnich stawek na rynku lokalnym. W niniejszej sprawie nie można przyjąć, że stawka 25 zł za dobę, na którą umówiła się powódka, były rażąco zawyżona. Przeciwnie, jak wynika z zeznań powódki, czego pozwana nie kwestionowała, stawka ta była znacznie niższa, niż stawki oferowane przez podmioty, zajmujące się wynajmem samochodów, wynoszące ok. 100 zł za dobę. A zatem, poniesiony z tego tytułu koszt należało uznać za ekonomicznie uzasadniony, tym bardziej, że poszkodowana nie dysponowała innym samochodem, poza uszkodzonym, był on jej niezbędny do zaspokajania konkretnych potrzeb życiowych - wykorzystywała go w szczególności w pracy, która wymagała od niej dojazdów do różnych miejsc na terenie całego powiatu. Zakres obowiązku odszkodowawczego obejmuje poniesione koszty najmu pojazdu zastępczego tego samego typu co uszkodzony za czas niezbędny do naprawy, w celu zaspokojenia potrzeb w sposób porównywalny do stanu sprzed wystąpienia szkody. Na podstawie przedstawionych przez powódkę umów najmu samochodu marki S. (...), wynajętego od syna M. R., umawiając się na stawkę dzienną w kwocie 25 zł. W tym czasie – do chwili wniesienia pozwu (50 dni), jej samochód nadal pozostawał niesprawny, a powódka nie miała wystarczających środków finansowych, aby w całości pokryć koszty naprawy, zaś pozwana – odpowiedzialna za szkodę - dotychczas nie wypłaciła jej nawet częściowo odszkodowania, zawiadamiając o możliwości skierowania roszczeń do ubezpieczyciela już po wniesieniu pozwu. Zgodnie z żądaniem powódki, zasądono na jej rzecz od pozwanej, tytułem odszkodowania, kwotę 1400 zł (25 zł x 50 dni). Okoliczność, że powódka dotychczas nie zapłaciła wynagrodzenia za korzystanie z pojazdu zastępczego, a więc jeszcze nie poniosła kosztów w tym zakresie, umawiając się na zapłatę po uzyskaniu środków z odszkodowania, nie stoi na przeszkodzie zasądzeniu odszkodowania w tym zakresie.

Odsetki ustawowe zasądono od dnia 15.02.2014r., mając na uwadze, że pismem z dnia 13 lutego 2014r. (k-5), złożonym u pozwanej w dniu 14 lutego 2014r., powódka wezwała pozwaną do zwrotu poniesionych dotychczas kosztów naprawy samochodu oraz zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, dołączając kopię faktury za wykonane usługi serwisowe, kopię kosztorysu naprawy i kopię umowy najmu pojazdu zastępczego (art. 455 kc w zw. z art. 481§1 i 2 kc). Pozwana, która uznała swoją odpowiedzialność za szkodę powódki, winna była wypłacić odszkodowanie niezwłocznie po wezwaniu, do czego zobowiązywała się w ustnych rozmowach z powódką jeszcze przed skierowaniem pisemnego żądania zwrotu kosztów. Bezsprzeczne było, że dotychczas pozwana nie wypłaciła powódce odszkodowania za szkodę, wynikłą ze zdarzenia z dnia 15.01.2015r. Zarazem bezsprzeczne było, że powódka z tytułu tego zdarzenia otrzymała kwotę 800 zł od ubezpieczyciela pozwanej (...) S.A., co podlegało rozliczeniu przy ustaleniu ostatecznej kwoty zasądzonego odszkodowania (7309,34 + 1400 – 800 = 7909,34 zł). Dalej idące żądanie zasądzenia odsetek (od 19.01.2014r.) podlegało oddaleniu, skoro powódka wezwała pozwaną do zapłaty konkretnych kwot, wynikających z dołączonego rachunku, umowy najmu i kosztorysu, dopiero w piśmie z dnia 13.02.2015r. (art. 455 kc).

Orzeczenie o kosztach oparto na przepisie art. 100 zd. 1 kpc w zw. z art. 98 § 1, 2 i 3 kpc, przyjmując, że powódka wygrała sprawę w ~ 90 %, poniosła koszty procesu w kwocie 450 zł (opłata sądowa od pozwu). Strona pozwana poniosła koszty w łącznej kwocie 1217 zł (w tym: wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym, oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa). Łączne koszty procesu, poniesione w sprawie wyniosły 1667 zł. Powódka, zgodnie z wynikiem sprawy, powinna ponieść te koszty w 10 %, a więc w kwocie 166,70 zł. Skoro faktycznie poniosła je w większym rozmiarze (a pozwana w odpowiednio mniejszym), pozwana powinna jej zwrócić różnicę, tj. kwotę 283,30 zł (450 – 166,70).

Orzeczenia w pkt IV i V wyroku oparto na przepisach art. 113 ust. 1 i 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 kpc. W toku postępowania Skarb Państwa poniósł wydatki na wynagrodzenie biegłego w kwocie 675,75 zł. Powódka, zgodnie z wynikiem procesu powinna ponieść te koszty w 10% (67,57 zł), pozwana zaś – w 90% (608,16 zł).